

Гладътъ и умората, най сетне, взеха връхъ надъ всичко. И войната на народитъ, жестоката и безумна война, се свърши. На грѣшната и осиротѣла земя се настани единъ миръ сжщо тъй безуменъ. Милиони хора загинаха, много промѣни станаха, и все пакъ свѣтътъ нищо ново не научи. Поради грѣшки на всинца ни България се намѣри въ пропастъта. Онѣзи, които засегна тая страшна война, останаха безутѣшни. Нѣкои, напротивъ, посрѣщнаха настѣпилия миръ съ нови надежди . . . Между последнитъ бѣше и капитанъ Шмекеръ.

Всички, които сега бѣха имали щастието да го видатъ, разказваха за него нѣща интересни. Обичалъ да се държи на голѣмо и, ако нѣмалъ особена нужда отъ васъ, мжно се решавалъ да говори. Лицето му, макаръ и все тъй сухо, сега било розово и внимателно избрѣснато. Мустацитъ му, макаръ и все тъй прошарени, били грижливо закривени. Изъ улицата важно и хладно отлагалъ своето бомбѣ на минувачитъ. Въ единъ отъ крайморскитъ градове той билъ заловилъ обширна и твърдъ доходна работа. А въ кантората му се навъртало едно приказливо и пѣргаво момче, бивши подофицеръ. Но, разказваха още, че обичал да се интересува и отъ общи работи. Дори на единъ банкетъ билъ държалъ патриотиченъ тостъ и завършилъ съ думитъ: „нека никога не забравяме нашитъ всенародни идеали“.

И продължавало да расте неговото влияние въ онзи край. Дори ония, които знаели неговото битие, го поздравлявали съ особено внимание.